

ชื่อหนังสือ	เคหาสน์แสงจันทร์
ผู้แต่ง:	ไอริณ
สำนักพิมพ์:	รวมสาส์น
ราคา:	200 บาท

นับจากวันที่ ปารินทร์ ได้ตัดสินใจออกจากบ้านไป ด้วยความโกรธ.... ปวดร้าวและทุกข์ใจ เขาไม่เคยเหลียวแลที่จะกลับมาอีกเลย หลังจากที่มารดาของตนเองได้แต่งงานกับชายคนใหม่ ใหม่ๆ ที่พ่อเพิ่งตายไปไม่ถึง 3 เดือนดี จนถึงวันนี้.. เวลาได้ผ่านล่วงเลยมาแล้วสามปี ขณะนี้ภาพที่ปรากฏ.... ปารินทร์กำลังนั่งคุกเข่าจัดแจกันดอกไม้ป่าหน้าหลุมฝังศพแม่ซึ่งเขาเพิ่งฝังเธอเสร็จ... เมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้เอง ด้วยความรู้สึกที่เจ็บซ้ำ ขมขื่น คละเคล้าไปด้วยความเคียดแค้น และปวดร้าวแสนสาหัส

ปารินทร์เกลียดชังแม่มาตลอด โดยหาว่าแม่ที่แม่แต่งงานใหม่นั้นก็เพื่อตัวเอง ปารินทร์ไม่เคยเหลียวใจเลยว่าแม่ต้องทุกข์ใจและขมขื่นเพียงใดที่ต้องทนยอมเป็นเมียไอ้มาตกรเลียดเข็นที่ฆ่าพ่ออย่าง.. ไอ้...กุศล เพื่อปกป้องชีวิตเขาจนร่างกายของแม่ฝ่ายพอมทรุดโทรมลง และตรอมใจตายในที่สุด ขณะนี้.. ปารินทร์ไม่เหลือใครอีกเลยนอกจาก .. ละม่อม พี่เลี้ยงวัยกลางคน ซึ่งได้เลี้ยงดูเขาตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ด้วยความรักและเอาใจใส่มาตลอด

นายกศล การุญวงศ์ เจ้าพ่อผู้ทรงอิทธิพลมีดแห่ง..เมืองป่าไทร ซึ่งมีอุปนิสัยไม่สมกับชื่อเลย .. แม้แต่เพียงน้อยนิด เป็นคนจิตใจโหดเหี้ยมผิดมนุษย์ ไร้ศีลธรรม มากมากในกาม ทำให้แม้กระทั่งฆ่าผู้คนเพื่อครอบครองเมียเขา ดังเช่น **ครอบครัวปณวัฒน์** ที่ประสบชะตากรรมนี้และยังมีผู้คนอีกมากมายที่ได้รับความเดือดร้อนจากครอบครัวการุญวงศ์ เพราะไม่ได้มีเพียงแต่นายกศลเท่านั้น

แต่ยังมี.. **โกศลย์** ลูกชายนายกศล ซึ่งมีนิสัยใจคอแทบจะถอดแบบมาจากผู้เป็นพ่อมาไม่ผิดเพี้ยนเลย โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง ถ้าได้หมายปองหญิงใดแล้ว ต้องได้ ไม่ว่าจะได้หญิงนั้น มาด้วยวิธีใดก็ตาม ซึ่งชาวเมืองต่างก็รู้จักดีถึงความชั่วช้า เลวทราม ทำให้กลัวเกรงอำนาจอิทธิพลของสองพ่อลูกนี้ ด้วยเหตุนี้ปารินทร์จึงได้ตระหนักดีว่า ทำไมแม่ของเขาถึงได้สังเวย ให้เขาหนีออกจากเมืองนี้ทันที..ที่แม่ตาย ให้ไกลได้ทำไรก็ดี พร้อมกับเงินที่แม่ของเขาได้เตรียมไว้ให้มากพอ ซึ่งได้มาจากการขายไรทั้งหมด เพราะแม่ไม่ต้องการให้สมบัติของพ่อ ที่ก่อสร้างขึ้นมาจากความลำบาก ต้องตกไปอยู่ในมือของกศล และยังคงกำชับเขาไม่ให้ทำอะไรที่เสี่ยงอันตรายเป็นเด็ดขาด

แต่ทว่าปารินทร์ไม่สามารถทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ได้ ด้วยใจที่เต็มไปด้วยความเจ็บแค้นและขมขื่นที่สูมอยู่ในอก เขาเลือกที่จะกลับไปที่บ้าน..เพื่อหมายจะปลิดชีวิตของกศล ภาพที่เขาเห็นอยู่นั้น.. ในห้องนอน..ที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของพ่อแม่เขา ไอ้ ..กศล กำลังบดขยี้เด็กสาวซึ่งอายุเพียงสิบสี่ปี กล้วย .. หลานสาวของละม่อม การมาของปารินทร์ได้ช่วยมาลย์รอดพ้นจากเงื้อมมือของกศลไว้ได้ และเขาก็ทำสำเร็จด้วยการใช้ดาบแทงเข้าที่อกกศลจนตาย ก่อนที่จะหนีออกจากเมืองนี้ไป โดยในใจเขาคิดว่า ขณะนี้เขาได้เป็นฆาตกรฆ่าคนแล้ว โดยหารู้ไม่ว่าละม่อมได้ทำลายหลักฐานทุกอย่างที่จะผูกมัดคุณหนูของเธอได้

สถานีรถไฟ..ที่ ที่นี่เองที่ปารินทร์เริ่มต้นการเดินทางอันไร้จุดหมายปลายทางของเขา และทำให้เขาได้พบกับหนุ่มสาวคู่หนึ่ง **อภิรุจ** และ **นิรชา** ที่ได้รับความเดือดร้อนจาก **ครอบครัวการุญวงศ์** เช่นเดียวกับเขาและต้องการหนีออกจากเมืองนี้ไปให้ไกลแสนไกล ไปยังที่ไม่มีใครรู้จัก เพื่อให้รอดพ้นจากเงื้อมมือของ **โกศลย์** ซึ่งขณะนี้ทั้งคู่กำลังเดือดร้อน เพราะตัวรถไฟหาย .... นิรชาไม่รู้ว่ามันได้หายไปตอนไหน ส่วนอภิรุจ ..ถูกล้วงกระเป๋าเงิน ...ทั้งคู่ไม่มีเงินติดตัวแม้แต่บาทเดียว มีเพียงแต่แหวนเพชร และนาฬิกาทองคำของน้องสาว **อินทภา..**ที่ให้ติดตัวไว้ ....

ปารินทร์ได้ช่วยสองคนนี้ออกจากเมืองได้สำเร็จ ด้วยเงินถึงสองปีกลายใหญ่ อภิรุจซาบซึ่งในน้ำใจของปารินทร์อย่างมาก เพราะเขาทั้งสองต่างไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ทำไมปารินทร์กลับช่วยเหลือเขา..ด้วยเงินมากมายถึงเพียงนี้ เขาจึงตอบแทนปารินทร์ด้วย..แหวนเพชรน้ำงาม แต่ปารินทร์ปฏิเสธที่จะรับ เพราะในใจเขา...ไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใดใด จากการช่วยเหลือเขาทั้งสอง นอกจากเหตุผลเดียว..เพราะเราต่างก็..มีศัตรูคนเดียวกัน แม้แต่..ชื่อของเขา.. ปารินทร์ก็เห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องบอกเขาสองคน แต่ด้วยทศนการวิงวอนของอภิรุจไม่ได้ .. ปารินทร์ ปณณวัฒน์ อภิรุจจะรำลึกชื่อนี้ตลอดไป

ก่อนที่จะแยกจากกัน อภิรุจขังคานาฬิกาทองคำใส่ไว้ในมือของปารินทร์ เพราะเกรงว่าปารินทร์จะปฏิเสธอีก พร้อมกับเอ่ยปากเชื้อเชิญปารินทร์ หากในวันข้างหน้าถ้ามีโอกาส..แวะพักกับเขาได้ที่.. **เกาะปาปิไลย์** สถานที่ที่เขาถนัดกับนินรชาจะไปเริ่มต้นชีวิตใหม่

หลังจากที่ปารินทร์แยกจากทั้งสองคนแล้ว เขาก็มดูนาฬิกาที่อภิรุจขังใส่มือ มันเป็นนาฬิกาพกทำจากทองคำ สลักเสลาดงาม เขาคดสลักเล็กๆ เบาๆ ฝาขอบบางก็คิดขึ้นพร้อมกับเสียงเพลงหวานไพเราะ ปารินทร์อื่นตะลึงกับภาพถ่ายเล็กๆ นั้น ในความรู้สึกของเขา..ไม่เคยเห็นเด็กสาวที่สวยงามและน่าประทับใจเท่านี้มาก่อนเลย คงต้องมนต์สะกด

นินรชา ภักธศัย .. สาวน้อยงดงามที่ยากจะหาใครเปรียบ ...คู่หมั้นสาวของ **อภิรุจ** ซึ่งพ่อแม่หมั้นหมายทั้งคู่ไว้ให้กันตั้งแต่เด็ก โชคดีที่ทั้งสองต่างมีจิตใจผูกพันรักใคร่กันและกัน จึงไม่มีปัญหาว่าจะเป็นการจับคลุมถุงชน เพียงรอเวลาที่เหมาะสมที่จะแต่งงานกัน ซึ่งเวลานั้นก็มาถึง เมื่อหกเดือนก่อนหลังจากที่นินรชาเรียนจบมหาวิทยาลัย แต่ทว่าทั้งสองกลับไม่ได้แต่งงานกัน เพราะว่าขณะนี้ นินรชาได้กลายเป็นคู่หมั้นของนาย **โกศัลย์** ไปแล้ว เพราะ **โกศัลย์** ใช้วิธีชู้ช้ำชู้กรร โขก จะเล่นงานพ่อแม่ของเธอถึงแก่ชีวิต ทำให้เธอต้องยอมและซุ่มพ่อแม่ของเธอจนแทบซ้ำในตาย ทำให้เธอจำต้องคืนหมั้นกับอภิรุจ.. อย่างเจ็บปวดใจ และต้องทำตามที่นาย **โกศัลย์** ต้องการ คือแต่งงานกับมันภายในสามวัน

ด้วยเหตุนี้เองอภิรุจจึงตัดสินใจพานินรชาหนี โดยมีเป้าหมาย.... **เกาะปาปิไลย์** แต่ในใจเขาไม่ยอมจากครอบครัวที่เขารัก พ่อ แม่ และ

โดยเฉพาะน้องสาว... อินทภาซึ่งเขารักและเอ็นดูมากที่สุด เพราะเธอเกิด ที่หลังเขาแปดถึงเก้าปี เขาช่วยแม่เลี้ยงน้องเฝ้าดูเธอเติบโตปีแล้วปีเล่า ไม่เคยคิดว่าจะต้องจากกันกะทันหันแบบนี้ ขณะอีกฝ่ายหนึ่ง..... อินทภาที่รักพี่ชายของเธอมาก เธอเศร้าโศกเสียใจมากต่อการที่จะต้องจากกันครั้งนี้ และเธอได้มอบนาฬิกาแบบแขวนคอ.. ทำจากทองคำ ซึ่งเป็นของขวัญที่คุณแม่ให้เธอเป็นของขวัญวันเกิด เพื่อว่าจะเป็นประโยชน์ในยามที่พี่ชายเธอจำเป็นขึ้นมา

อีกด้านหนึ่งละม่อมและมาลัยก็ได้แต่ตอบคำถาม ไม่รู้ไม่เห็นอะไรทั้งนั้น ในการตายของกุศล ซึ่งถูกฆ่าตายอย่างไร้ร่องรอย จากการสอบปากคำของผู้หมวดหนุ่ม.. สันติราษฎร์ ครั้งแล้วครั้งเล่า หลังจากที่โกศัลย์ได้กลับมาบ้านในตอนเช้า เพื่อที่จะคุยกับพ่อเรื่องการแต่งงานกับนิรชา ที่จะถูกจัดขึ้นในอีกสองวันข้างหน้า แต่กลับต้องมาพบพ่อนอนตายจมกองเลือด.. ถึงกับผงะ หายสร้างเมาหลังจากเสพสมอารมณ์หมายกับสาวเสิร์ฟในบาร์อย่างร้อนแรง พร้อมกันที่เดิยถึงสองคน เมื่อได้สติ ก็จิกเรียกละม่อม ตะคอกถาม .. ถึงไอ้ฆาตรกรที่ฆ่าพ่อ

แต่คำตอบที่ได้รับ กลับทำให้โกศัลย์ดูแก่โทสะมากยิ่งขึ้น เพราะละม่อมตอบไปเช่นเดียวกับที่ตบนายตำรวจเหมือนพยายามปกป้องฆาตรกร ทั้งๆ ที่หล่อนอยู่บ้าน และคนที่ตายก็เป็นนายเนื้อห้วมัน แต่กลับไม่รู้เห็นเหตุการณ์เลย ทำให้เขาคิด..ฆาตรกรจะเป็นใครไม่ได้ นอกจาก .. ไอ้ปารินทร์ นึกถึงชื่อนี้ .. ยิ่งทำให้เขาเกรี้ยวกราดและโกรธแค้นมากยิ่งขึ้น เพราะเขาเกลียดชังปารินทร์ .. ผู้เป็นศัตรูในใจเขามาตลอด กอรปกับต้องมาปะทะคารมกับนายตำรวจ.. ที่ไม่เคยผ่านตาเขามาก่อน และกำลังทำทนายอำนาจของ .. โกศัลย์อย่างที่ไม่มิใครกล้าทำมาก่อน ก็ยิ่งทำให้เขาเดือดพล่านยิ่งขึ้น

ร้อยตำรวจโท สันติราษฎร์ พัทธราษฎร์ เป็นคนรักความยุติธรรม ใจร้อนและตรงเกินไป จนเจ้านายไม่ชอบใจหน้า เป็นเหตุให้เขาครองตำแหน่งผู้หมวดได้นานกว่าใคร และยังเป็นผู้หมวดที่โดนย้ายบ่อยที่สุดอีกด้วย สถานีตำรวจป่าไทรก็เป็นอีกที่หนึ่ง ที่เขาเพิ่งถูกย้ายมาประจำ และได้รับมอบหมายให้ทำคดีนายกุศลที่ถูกฆ่าตาย ..

ตลอดเจ็ดวันที่เขาเหยียบเมืองนี้ เรื่องที่กรอกหูจนน่าเบื่อก็คือ... อำนาจราชศักดิ์เดือนๆ ของสองพ่อลูกคู่นี้เท่านั้นเอง ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า คนของทางการมักเอาหูไปนาเอาตาไปไร่กับการกระทำของสองพ่อลูกคู่นี้มาโดยตลอด จะโทษพวกเขาก็ได้ ใครบ้างล่ะที่อยากจะเดือดร้อน หรือเอาชีวิตเข้ามาเสี่ยงโดยไม่จำเป็น ถึงจะเป็นหน้าที่ก็เถอะ เพราะเหตุนี้ .. ทั้งกุศลและโกศัลย์ถึงได้ใหญ่โต วางท่ากร่างไปทั่วเมืองโดยไม่เกรงกลัวต่ออะไรทั้งนั้น

โกศัลย์คั่งแค้นแน่นอก หลังจากสั่งสมุนนับสิบออกตามล่าปารินทร์ ทั่วทุกซอกทุกมุมของเมืองไม่เว้นแม้แต่ตารางนิ้วเดียวตลอดสามวันสามคืน แต่ก็ไม่มีใครพบร่องรอย ราวกับไม่มีไอ้คนๆ นี้อยู่บนโลก สิ่งเดียวที่ทำให้โกศัลย์สะใจบ้าง .. ก็เห็นจะเป็นเรื่องที่เขาจัดการส่งสันติราษฎร์ .. เข้าไปพักฟื้นที่โรงพยาบาล ในสภาพที่พูดไม่ได้ อย่างน้อยก็กว่าสัปดาห้ สมน้ำหน้าที่มันปากคินัก แม้จะจัดการสั่งสอนผู้หมวดหนุ่มได้ แต่คนที่โกศัลย์อยากได้จริงๆ .. คือปารินทร์

ใช้ว่าจะเพียงแต่แค้นที่ฆ่าพ่อเท่านั้น ทว่าความเป็นศัตรูระหว่างทั้งคู่มีมานานแล้ว แต่เพิ่งจะมีข้ออ้างรุนแรงมากพอ ที่จะเช่นฆ่าอีกฝ่ายได้อย่างต้องการ โกศัลย์สั่งให้ค้นหาต่อไปโดยไม่หยุด ในขณะที่เขาตัดสินใจจะจัดพิธีแต่งงานกับนิรชาทันที ทั้งที่เพิ่งจัดการกับศพของพ่ออย่างรวบรัด ..เสร็จได้สามวันเท่านั้นเอง หลังจากตัดสินใจ ... โกศัลย์ตรงไปบ้านของนิรชา เพื่อสั่งให้พ่อแม่ของนิรชาจัดการตามที่เขาต้องการ โดยด่วน แต่ก็พบว่าหล่อนหนีไปแล้ว ..ไปกับไอ้อภิจูจ ...คู่หมั้นเก่า เขานึกในใจ .. ว่าน่าฆ่ามันทิ้งเสียตั้งแต่แรก โกศัลย์จ้องมองแหวนเพชร ที่เขาใช้หมั้นหล่อน ที่เจ้าตัวฝากพ่อไว้เพื่อคินเขาอย่างบันดาลโทสะ .. ครู่ต่อมา ร่างอันบอบช้ำของสองสามีภรรยา ก็ลงไปกองสลบไสลอยู่กับพื้นแทบเท่า ก่อนที่โกศัลย์จะมุ่งตรงไปบ้านอภิจูจ .....

ทางด้าน .. ผู้หมวดสันติราษฎร์ ซึ่งขณะนี้แม้กายจะอยู่ในที่สภาพยับเยิน นอนหยอดน้ำข้าวต้ม แต่ก็ยังมีอารมณ์ขันติดตลก ต่อการเข้าแห่ของน้องชาย .. สุรวุจ พัทธราษฎร์ นักสืบ แห่ง .. “บริษัทรักไม่จำกัด” ได้ถูกตามตัวให้มาช่วยงานนี้ด้วย เพื่อติดตามคฤพฤติกรรมของนายโกศัลย์ แทนเขา เพราะเขาเกรงว่ามันจะไปฆ่าคุณปารินทร์

ขณะที่ อินทุภา .. กำลังนั่งอ่านหนังสือเรียนในสวนหลังบ้าน ก็อดนึกถึงเรื่องที่ผู้คนทั้งเมืองต่างวิพากษ์วิจารณ์ถึงการถูกฆ่าตายอันลึกลับของกุศลไม่ได้ ซึ่งมันได้นำความยินดีปรีดาและความซาบซึ้งใจแก่ชาวเมืองกันโดยทั่วหน้า และต่างก็พากันยกย่องผู้นั้นให้เป็นวีรบุรุษในใจของพวกเขา แต่หล่อนก็อดพิศวงไม่ได้ว่า ใครกันนะที่กล้าสังหารผู้ทรงอิทธิพลที่สุดของเมืองได้

เมื่อกลับเข้าบ้าน .. อินทุภาต้องตกตะลึงกับภาพที่เห็น .. โกศัลย์และพวกสมุนซุ่มพ่อแม่ของเธอจนเลือดท่วมตัว ส่วนตัวเธอก็โดนตบไปหลายจุด และไม่สามารถรอดพ้นเงื้อมมือของโกศัลย์ไปได้ เพราะความสวยของเธอได้ต้องใจโกศัลย์เสียแล้ว ซึ่งเขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าไอ้อภิจ มีน้องสาว แถมยังสวยกว่านิรชาเสียอีก โกศัลย์จึงตกลงใจให้อินทุภาเป็นคู่หมั้นแทนนิรชา อินทุภาต้องจำใจยอม เพื่อรักษาชีวิตพ่อแม่ของเธอ แต่ทว่าโชคช่วย เมื่อสมุนคนหนึ่งของโกศัลย์เข้ามาขัดจังหวะ โดยแจ้งอะไรบางอย่างแก่เขา โกศัลย์และพรรคพวกสมุนก็ผลุนผลันออกไปทันที โดยทิ้งลูกสมุนวิทย์กับ เม่น ไว้เพื่อเฝ้าให้อินทุภาหนี และยังสั่งกำชับให้เธอเตรียมตัวแต่งงานทันทีที่เขากลับมา ..

นั่นเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายที่อินทุภาได้เจอ โกศัลย์ และลูกสมุน .....

หกเดือนแล้วที่ โกศัลย์หายไป ทั้งอินทุภาและพ่อแม่ของเธอ ใช้ชีวิตอย่างหวาดระแวง กลัวว่าโกศัลย์จะโผล่มาไม่วันใดก็วันหนึ่ง จดหมายฉบับแรกของอภิจก็ถูกส่งมาจากเกาะปาปิไลยก์ และยังคงส่งมาเรื่อยๆ ทุกสามสี่เดือน อภิจจเล่าถึงเกาะปาปิไลยก์ และความสุขในการใช้ชีวิตอันเรียบง่ายของเขากับนิรชา และยังใช้เงินเกือบทั้งหมดซื้อคฤหาสน์หลังมหิมา เก้าแควและทรุดโทรม เพียงเพราะชื่อของมัน “เกหาสน์แสงจันทร์” ซึ่งพ้องกับชื่อของอินทุภา ... อินทุภาแปลว่าแสงจันทร์ และเขายังเล่าถึงตำนานรักอันแสนเศร้าที่อภิจรู้ลึกซึ้งซึ่งประทับใจ แต่สำหรับอินทุภาแล้ว..รู้สึกเจ็บปวดใจอย่างลึกๆ อย่างประหลาด

อินทุภาได้ทราบเรื่องราวต่างๆ มากมายเกี่ยวกับเกาะตลอดสองปีนี้ แต่ทว่าปีหลังนี้ไม่มีจดหมายที่อภิจอีกเลย ทำให้ไม่กล้าคิดว่าอาจมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น แต่ก็ยังมีเรื่องน่ายินดีเรื่องหนึ่ง **ครอบครัวสารนิจ** ได้มีสมาชิกเพิ่มอีกสองคน วิทย์กับเม่น อดีตลูกสมุนของโกศัลย์ เพราะมิตรภาพที่ครอบครัวสารนิจมิให้ต่อเขาทั้งสองตลอดสองปี มันเต็มไปด้วยความรัก ความอบอุ่น และความจริงใจ ที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน .. ถึงแม้เขาทั้งสองจะอยู่ในฐานะคนขับรถและคนสวน จนกระทั่งมาถูกทิ้งไว้ที่บ้านหลังนี้

วิทย์และเม่นรู้สึกเหมือนได้เกิดใหม่ ได้รู้ว่า .. คนดีๆ เขาใช้ชีวิตกันอย่างไร ซึ่งทั้งสามไม่เคยออกคำสั่งพวกเขาเหมือนอย่างที่อดีตนายเก่าเคยทำ มีแต่เพียงการขอให้ช่วยทำ การขอความเห็น หรือแม้กระทั่งปรึกษาหารือ ราวกับว่าพวกเขามีความสำคัญพอๆ กันทุกคน ยิ่งทำให้พวกเขาทั้งรักและบูชานายคนใหม่ และเต็มใจเป็นทาสรับใช้ของครอบครัวนี้ ซึ่งพวกเขาต่างก็เข้าใจว่า นายโกศลัยได้ตายไปแล้ว จนกระทั่งเม่นได้ข่าวอดีตนายเก่า .. โกศลัยกับลูกน้องกำลังกลับมาหลังจากหายไปสามปี เม่นจึงอาสาคุ้มครองคุณผู้ชาย และคุณผู้หญิง ส่วนวิทย์พาอินทภาหนีไปหาอภิจูจ เนื่องจากแม่ของอินทภาร่างกายอ่อนแอ ทำให้ไม่สามารถหนีไปพร้อมกันได้

บนเรือข้ามฟากอันหรูหรา อินทภา สารนิจ สาวน้อยผู้สง่างาม น่านุถนอม จิตใจอ่อนโยน... หวนนึกถึงภาพเหตุการณ์อันโหดร้าย ที่โกศลัยไปปรากฏตัวที่บ้านเธอ เมื่อสามปีก่อน ทั้งๆ ที่เธอพยายามจะสลัดมันทิ้งไป แต่มันก็ยังตามหลอนในใจเธอมาตลอด แม้จะพร่ำบอกกับตัวเองว่า ขณะนี้เธอปลอดภัยแล้วอยู่บนเรือ .. ที่จะพาเธอไปสู่เกาะปาปิไลยก์ ที่พี่ชายและพี่สะใภ้ตั้งรกรากอยู่ ...

เกาะปาปิไลยก์ แบ่งเป็นสองส่วน มีผู้ปกครองสองคน เป็นพี่น้องกัน คนแรกชอบความหรูหรา ฟุ่มเฟือย หลงการพนัน ส่วนนี้เลยถูกพัฒนาเป็นตามความชอบของผู้ปกครอง มีบ่อนคาลิโนใหญ่มาก ส่วนคนหลังชอบความสงบ ชื่นชมธรรมชาติ เขตนี้จึงไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงจากเดิมที่เป็นอยู่เท่าไรนัก บ้านไร่แสงจันทร์ ของอภิจูจก็อยู่ในส่วนนี้ ซึ่งคนไม่ค่อยมากเพราะหนีตามความเจริญกันไปหมด เหลือแต่ชาวเกาะหัวเก่า พวกชอบความธรรมชาติ ชาวไร่ ชาวสวนเท่านั้นเอง

นี่เป็นเหตุผลที่อภิจูจและนิรชาเลือกมาตั้งรกรากที่นี่ เพราะมีคนแปลกหน้าเข้าออกมากมายทุกวัน ไม่มีใครสนใจใคร ซึ่งขณะนี้อินทภาและวิทย์ กำลังโดยสารเรือข้ามฟากไปเกาะปาปิไลยก์ ในระหว่างนี้เองที่อินทภาได้รู้จัก จิตรดิลก และ จิตรานุช ชินโน สองพี่น้องลูกครึ่งญี่ปุ่น โดยบังเอิญ ซึ่งทั้งสองไม่แตกต่างจากพวกสืบทอดมงกุฎเท่าใดนัก เป็นพวกนักหลอกลวงต้มตุ๋น หากินโดยการปกปิดลูกผู้คนที่มาเล่นการพนันบนเกาะแห่งนี้ ซึ่งจะเลือกเหยื่อพวกเศรษฐีกระเป๋าหนักๆ และ โกงพอที่จะทำให้พวกเขาหลอกได้ จิตรดิลก หนุ่มเจ้าเล่ห์ ผู้หลงใหลในการเล่นพนันอย่างป็นชีวิตจิตใจ เมื่อได้พบอินทภาครั้งแรก ถึงกับตะลึงในความงามของเธอ ในใจลึกๆ ของเขาสนใจอินทภาอยู่ไม่น้อยเชียว

จิตรานุช สาวสวยเซ็กซี่ ร้อนแรง เธอมักใช้เรือนร่างอันเย้ายวนของเธอ ในการหลอกล่อเงินทองจาก กระเป๋าของพวกผู้ชายที่บ้าตันทหา วิทยาลัยไม่ชอบสองคนพี่น้องนี้เลย โดยเฉพาะจิตรติลล เพราะวิทยาลัยมองออกว่า สองคนนี้เป็นคนประเภทไหน จึงเตือนอินทุกาให้ห่างๆ แต่ด้วยความไร้เดียงสาและมองโลกในแง่ดีของ อินทุกา ทำให้เธอมองข้ามคำเตือนของวิทยาลัยไป โดยหารู้ไม่ว่าสองพี่น้องคู่นี้จะนำความเดือดร้อนมาสู่ชีวิตเธอ เพียงใด

ภาพแรก .. ที่อินทุกาเห็นเกาะปาปิโดยก็นั้นถึงกับแปลกใจมาก เพราะในความคิดของเธอมันไม่ใช่ เกาะที่ถูกพัฒนาจนเกือบจะกลายเป็นเกาะมาเก้าแห่งที่สองแบบนี้ มันเปลี่ยนแปลงไปจนไม่เหลือเค้าเดิมเลย แต่เมื่อเธอรู้สึกตัว ... นึกทบทวนความรู้สึกของตัวเอง ก็อดขำไม่ได้ ที่คิดไปได้ว่าเกาะนี้เปลี่ยนแปลงไปมาก ... มันจะเป็นไปได้อย่างไร เพราะเธอเพิ่งเคยมาครั้งแรก

ทั้งอินทุกาและวิทซ์ ... ทั้งสองคู่นี้ กังๆ เมื่อมาถึงเกาะ และไม่รู้จะหาที่พักได้ที่ไหน จึงเป็นโอกาส ของจิตรติลลที่จะสร้างมิตรกับอินทุกา ด้วยการให้คำแนะนำและข้อมูลที่พักโรงแรมบนเกาะนี้ ทำให้ทั้งคู่ได้ ที่พัก สำหรับค้างคืนเพื่อที่ตอนเช้าจึงค่อยออกเดินทางกลับบ้านไร่แสงจันทร์

ณ โรงแรม วิทยาลัยตึกใจดีนกลางดึก เพราะเสียงร้องของอินทุกา จนเขาพักอยู่ห้องข้างๆ แทบซ็อก นึกว่ามีใครเข้ามาทำร้ายเธอ.. อินทุกากำลังฝันร้าย วิทยาลัยลุกให้เธอตื่นขึ้นมา อินทุกาฝันว่าพี่ชายและพี่สะใภ้ .. อภิจุจและนิรชามาบอกเธอด้วยนัยน์ตาที่หมองเศร้าอย่างบอกไม่ถูก แต่ที่น่าแปลกก็คือ ในฝัน.. อภิจุจกับ นิรชายังบอกว่า .. เขาทั้งสองรอคอยการกลับมาของเธออยู่ และมันก็เป็นจริงทำราวกับเธอเคยอยู่เกาะแห่งนี้ มาก่อน ซึ่งอินทุกาไม่เข้าใจเพราะเธอเพิ่งเคยมาที่นี่เป็นครั้งแรก อินทุกาใจไม่ดีกับความฝัน รู้สึกสังหรณ์ใจ ทำให้ไม่สามารถข่มตาหลับได้ จึงออกเดินทางกลับบ้านไร่แสงจันทร์แต่เช้ามีด

เมื่อมาถึงภาพที่อินทุกาเห็น คฤหาสน์สีขาวขนาดใหญ่ ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่บนเนิน สร้างด้วยหินอ่อน สีขาวทั้งหลัง ทรุดโทรมจนแทบจะพังมีพังแหล่ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะเจ้าของสองรุ่นสุดท้ายบ้าการพนันจนไม่ สนใจ แต่สำหรับอินทุกามันเป็นความรู้สึกที่เจ็บปวด คล้ายกับว่าพลัดพรากจากไปนาน แล้วได้กลับมาบ้าน อีกครั้ง แต่ทว่ามัน ไม่ได้เป็นเหมือนเดิมดังที่เคยเป็น .. ที่ครั้งหนึ่งคฤหาสน์หลังนี้เคยงดงามและแข็งแกร่ง เพียงใด เสียงในตัวเธอมันบอกเช่นนั้น อินทุกาน้ำตาไหลพรากโดยไม่รู้ตัว

ขณะนี้เธอรู้แล้วว่าทำไมจึงชื่อเกหาสน์แสงจันทร์ ไม่เพียงแต่ผู้สร้างจะให้ชื่อมันตามชื่อภรรยาอย่าง ที่อภิจเล่าเท่านั้น แต่เป็นเพราะที่หินอ่อนสีขาวต้องแสงจันทร์ ภาพที่งดงามอย่างหาใดเปรียบไม่ได้เลย และการที่มันตั้งอยู่บนเนินทำให้ได้รับแสงจันทร์เต็มที่โดยไม่มีอะไรมาบดบัง ยิ่งทำให้งดงามโดดเด่นชวนตะลึง ยิ่งขึ้น ...เมื่ออินทวารู้สึกตัว จากเสียงเรียกของวิทย์ เธอก็อดงงไม่ได้ที่จู่ๆ ก็รู้สึกแปลกๆ แบบนั้น หน้าซำยัง ร้องห่มร้องไห้ออกมาโดยไม่รู้ตัวอีก

ที่เกหาสน์แสงจันทร์ อินทวารได้พบกับหญิงวัยกลางคน.. พวงเงิน แม่บ้านที่ดูแลเกหาสน์หลังนี้ อภิจและนิรชาคือสิ่งเดียวที่ทำให้เธอรีบเดินทางมาที่นี่ .. เธอรีบถามหาเขาทั้งคู่กับพวงเงิน สิ่งสังหรณ์ใจก็ วูบขึ้นมาในอก มันเป็นจริง เขาสองคนเสียชีวิตแล้ว พวงเงินเล่าให้ฟังว่า อภิจเริ่มเจ็บไข้เล็กๆ น้อยๆ หลังจากที่นิรชาเสียชีวิตได้เดือนเดียว เขาตรอมใจ ต่อการตายของนิรชาเพราะแท้งลูกคนแรก ทำให้เขาป่วยหนักเจ็บกระเสาะกระแสะตลอดหกเดือน และไม่ยอมที่จะรักษา มีการส่งจดหมายมากมาย และเอกสาร หลายอย่างที่ทนายความนำกลับไป

หลังจากที่พูดคุยกับ อภิจ เวลาส่วนใหญ่ของเขาจึงหมดไปกับการพูดคุยกับทนายความ จนอาการ ททรหนักถึงขั้นลุกไม่ไหว แต่ก็ยังเรียกหาทนายความ จนกระทั่งเขาหมดแรงและเสียชีวิตในที่สุด .. แต่ทว่ามี สิ่งหนึ่งที่อินทวารู้สึกแปลกใจ ตลอดหนึ่งปีมานี้เธอไม่ได้รับจดหมายจากพี่ชายเธอเลยแม้แต่ฉบับเดียว

ตลอดสามเดือนที่อินทวารอยู่บ้านหินอ่อนหลังนี้ มักมีความรู้สึกแปลกๆ ที่เธอไม่เข้าใจ มันคล้ายกับ ว่าเธอคุ้นเคยที่นี่เป็นอย่างดี และแน่ใจว่าเคยเห็นที่นี่ถูกตกแต่งไว้อย่างเลิศหรู ถึงแม้ตอนนี้มีแต่ความว่างเปล่า และทรุดโทรมก็ตาม เธอรู้สึกได้ถึงคืนวันแห่งความสุข และความทุกข์ทรมานของความสูญเสีย เธอมักฝัน บ่อยๆ ว่าตัวเองกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง รอคอยสิ่งนี้ด้วยความหวัง แต่ทว่าสิ่งนั้นไม่เคยปรากฏให้เธอ เห็นเลย

อินทวารเข้าใจว่าเธอคิดฟุ้งซ่านไปเอง หรืออาจเป็นเพราะตำนานรักแสนเศร้า ที่เกหาสน์หลังนี้ถูก สร้างขึ้นเพื่อเป็นของขวัญรักแก่ภรรยา แต่เขากลับต้องมาสูญเสียเธอไป หลังจากแต่งงานได้เพียงสามเดือน เท่านั้น อินทวารนึกถึงเรื่องนี้ที่ไร รู้สึกเจ็บปวดใจอย่างบอกไม่ถูก ราวกับว่ามันได้เกิดขึ้นกับตัวเธอเอง มากกว่าจะเป็นเรื่องเล่า ที่เล่าต่อๆ กันมา

ทางด้านปารินทร์ ..หลังจากที่เดินทางออกจากเมืองป่าไทร เขาตระเวนไปทั่ว เจอเหตุการณ์มากมาย ทั้งร้ายและดี ทำให้เขาได้เรียนรู้อะไรมากมาย รู้ว่าต้องใช้ชีวิตแบบไหน ต้องทำตัวยังไงถึงจะอยู่รอดปลอดภัย ยกเว้นสิ่งเดียว .....ภาพเด็กสาวที่อยู่ในนาฬิกาพก ที่อภิจูให้เขาไว้ เขาไม่รู้ว่าจะจัดการยังไง ปารินทร์รู้สึกหลงใหลและผูกพันกับเด็กสาวในภาพมาก

เขามองดูภาพนั้นที่ติดตัวเขาไม่เคยห่างทุกวันตลอดสามปีนี้ ทั้งๆ ที่เขาไม่เคยพบและรู้จักเธอมาก่อน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหล่อนมีตัวตนจริงหรือไม่ แต่ทำไมหล่อนถึงมีอิทธิพลกับเขามาก มากเสียจนเขาแทบคลั่ง ผันได้พบหล่อนในสถานที่ที่ไม่เคยผ่านตามาก่อน เขาไม่เข้าใจว่าตัวเองเป็นอะไร พยายามที่จะสลัดความรู้สึกต่างๆ เหล่านี้ให้ออกไปจากจิตใจ แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะห้วงลึกในจิตใจที่โหยหาหล่อน .... ตลอดสามปีนี้เขาต้องทุกข์ทรมานกับความรู้สึกเหล่านี้ มีหลายครั้งที่เขาเคยคิดขายนั่นไป และมีอีกหลายครั้งที่เขาทิ้งไว้ที่โรงแรมที่เข้าพัก แต่มีวายต้องรณรานกลับไปเอาทุกที แม้การเก็บมันไว้จะทำให้เขาทุกข์ทรมานก็ตาม

แต่ขณะนี้ ... เธอกำลังยื่นต่อหน้าเขา ซึ่งเขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะได้มาเจอที่นี่ ที่ ...คฤหาสน์ หลังจากที่เขาได้พบ นายบรรจบ ทนายความของอภิจู ซึ่งนายบรรจบได้จ้างนักสืบเสาะหาเขามาตลอดหนึ่งปีเต็ม เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอภิจู ที่ได้ทำพิธีกรรมขมกรดทั้งหมดให้ ปารินทร์ ...

ปารินทร์พูดไม่ถูกกับสิ่งที่ได้รับ และไม่เข้าใจว่าทำไมอภิจูจึงตัดสินใจเช่นนี้ ได้แต่ทำตามที่บรรจบแนะนำคือแวะมาดูของที่กลายเป็นของเขาอย่างไม่คาดฝัน ก่อนที่จะตัดสินใจทำอะไรลงไป “เกหาสน์แสงจันทร์” ชื่อนี้ทำให้เขารู้สึกราวลึกลงไปในใจอย่างบอกไม่ถูก เขาไม่ยอมไปที่นั่น แต่มันมีอะไรบางอย่างเรียกร้องเขาอยู่ เขาจึงตัดสินใจเดินทางมาที่นี่ ภาพแรก... ที่เขาเห็นคฤหาสน์ มันอยู่ในสภาพที่ทรุดโทรม มันทำให้เขารู้สึกเจ็บปวดเคียดแค้นอย่างประหลาด เขาไม่เข้าใจตัวเองว่าทำไมถึงรู้สึกแบบนี้

เมื่อปารินทร์และอินทุภาได้พบกันครั้งแรก ทั้งคู่เหมือนอยู่ในความฝันอันลึกลับ รู้สึกราวกับว่าเป็นคู่รักที่พลัดพรากกันไปนานแสนนาน ซึ่งทั้งสองไม่เคยเจอกันมาก่อน มีแต่ปารินทร์ที่รู้จักอินทุภาคมาก่อน จากรูปถ่าย เขาแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง ที่ได้มาพบสาวน้อยในภาพเป็นหญิงสาวที่สวยงามทำให้เขาเหมือนต้องมนต์สะกด ส่วนอินทุภา .. รู้สึกได้ถึงอ้อมอกอันอบอุ่น เหมือนเธอเคยได้สัมผัสมาก่อน ซึ่งนานแสนนานมาแล้ว จากชายแปลกหน้า ทั้งๆ ที่เธอไม่เคยพบชายคนนี้อีก

หลังจากที่ทั้งสองแนะนำตัวและได้พูดคุยกัน อินทุกาจึงทราบจุดประสงค์การมาของปารินทร์ ทำให้เธอรู้สึกโกรธและเกลียดพี่ชายมาก.. ที่อินทุกาจกทรัพย์สินทั้งหมดให้ชายแปลกหน้าคนนี้ ทั้งเกหาสน์แสงจันทร์ ไร้อัยหนึ่งร้อยยี่สิบไร่ รถยนต์สองคัน และบัญชีเงินฝากจำนวนสองล้านห้าแสนบาท ซึ่งอินทุกาเข้าใจว่าถ้าอินทุการู้ว่าเธอจะมาที่นี้คงไม่เขียนพินัยกรรมโหดร้ายเช่นนี้แน่ ... แต่สิ่งที่แย่ไปกว่านั้นขณะที่ทั้งสองพูดคุยกัน ..ราวกับปะทะคารม คำพูดของปารินทร์ ที่บอกว่าเขาต้องการอยู่ที่นี้คนเดียวและไม่ต้องการให้ใครมารบกวน มันทำให้เธอเข้าใจว่า เขาต้องการให้เธอทิ้งวิทย์และพวงเงินย้ายออก ในฐานะเจ้าของคฤหาสน์คนใหม่ ..ซึ่งเธอก็ยินยอมทำตาม แต่ด้วยการทักท้วงของวิทย์ ว่าที่นี้เป็นที่หลบภัยดีที่สุด จากการตามล่าของโกศัลย์ ทำให้เธอก็ตัดสินใจอยู่ต่อ

ปารินทร์นึกโกรธและกำลังต่อว่าตัวเอง ที่ใช้วาจาร้ายๆ กับหล่อน เพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาไม่มีความรู้สึกพิเศษใดๆ กับสาวสวยอย่างเธอเลยแม้แต่น้อย ทั้งๆ ที่ใจเรียกร้อง แต่กลับพูดในสิ่งตรงกันข้าม พอเห็นหล่อนเจ็บปวด เขาก็พลอยเจ็บปวดไปด้วย เขาไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอะไร เมื่ออยู่ใกล้หล่อนเขาไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ มันเหมือนจะคลั่งและสับสน ... ความรู้สึกที่เขามีต่ออินทุกามันรุนแรงมากขึ้น เขารู้สึกถึงรสชาติในยามกอดร่างอันบอบบางของหล่อน จนเหมือนกับว่าหล่อนเป็นของเขาทั้งเนื้อทั้งตัว ทั้งกายและใจ ความรู้สึกมันทวีมากขึ้น จนรู้สึกหวงแหนและอยากปกป้อง จนผลออกว่าหล่อนมากอดจูบอย่างดุขัน และถูกหล่อนตบหน้ามาหนึ่งจาด พร้อมกับน้ำตาหล่อนที่ไหลอาบแก้ม ขณะที่กำลังปะทะคารมกัน ที่ศาลากลางสวน ก่อนที่เขาจะขับรถออกไปอย่างรวดเร็วตั้งพายุก็ว่าได้

ปารินทร์เสียใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาไม่อาจทนเห็นหล่อนเจ็บปวดได้อีก แต่ก็ไม่รู้จะจัดการกับตัวเองอย่างไร รู้แต่เพียงว่าให้ห่าง อินทุกา สารนิจ ให้มากที่สุดเป็นพอ เพราะการอยู่ใกล้หล่อนทำให้เขารู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเองอย่างน่ากลัว กลายเป็นคนปากออย่างใจอย่าง ทำให้เธอยิ่งเข้าใจผิด ต่อความรู้สึกที่แท้จริงของเขา เขาจึงตัดสินใจที่จะไปจากหล่อน ไปจากเกาะแห่งนี้ให้เร็วที่สุด โดยขมรดกทั้งหมดคืนแก่อินทุกา

ทางฝ่ายอินทุการู้สึกไม่สบายใจ กระวนกระวาย ฝ้ารอกการกลับมาของปารินทร์ เธอพยายามหักห้ามใจไม่ให้คิดถึงเขา แต่ไม่สามารถทำได้ อินทุกาทราบเรื่องที่ปารินทร์คืนมรดกให้เธอจากนายบรรจบ เธอแปลกใจกับการตัดสินใจของเขา เธอควรจะยินดีที่จะได้มรดกคืน แต่เธอกลับไม่รู้สึกลับเช่นนั้น เพราะในใจลึกๆ ไม่อยากให้เขาไป ถึงแม้เธอจะรู้สึกเจ็บปวดต่อท่าทีของเขา ที่ไม่สนใจใยดีเธอก็ตาม

อินทุกาเดินทางไปหาปารินทร์ เพื่อพูดคุยกับเขาเรื่องนี้ เธอไม่ยอมเซ็นรับมรดกคืน และอ้างว่าพี่ชายเธอได้ยกให้เขาแล้ว ปารินทร์ไม่สนใจต่อคำพูดของเธอและยังยื่นกรานเช่นเดิม เธอพยายามเกลี้ยมกล่อม โดยอ้างว่าเธอเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็กๆ ไม่สามารถจะจัดการกับไร้อ้อยอันรกร้าง เป็นร้อยไร่ได้ แล้วยังคงหาสน์หมี่มานั้นอีก และเขามีส่วนต้องรับผิดชอบภาระหน้าที่ตรงนี้ด้วย เธอยื่นข้อเสนอให้แบ่งมรดกกันคนละครึ่ง แล้วให้ช่วยเธอดูแล เขาใจอ่อนตกลงรับข้อเสนอ ซึ่งจริงๆ เขาไม่อยากจะมรดก แต่ใจที่เขาไม่ออกจากเธอไปต่างหาก

นับตั้งแต่ปารินทร์ย้ายเข้ามาอยู่ในคฤหาสน์ ความรู้สึกที่เขาหลงใหลและคลั่งไคล้อินทูกาก็ทวีมากขึ้น จนเขาแทบจะบ้าคลั่ง ถึงกับเก็บไปฝันว่าหล่อนเป็นของเขาอย่างลึกซึ้ง เขาพยายามต่อสู้ต่อความรู้สึกของตนเอง ยิ่งเขาพยายามต้าน มันก็ยิ่งทำให้เขาทุกข์ทรมานมากยิ่งขึ้น เขาพยายามซุกซ่อนความรู้สึกนี้ ไม่ให้เธอรู้ เพราะในใจเขาตระหนักดีว่า.. เขาเป็นฆาตกรฆ่าคนตาย ไม่อยากที่จะถูกรื้อไวกับคนอย่างเขา และเขาก็ไม่กล้าพอที่จะเปิดเผยความรู้สึกที่แท้จริงที่มีต่อเธอ เพราะไม่รู้ว่าเธอก็รู้สึกเช่นเดียวกับเขาหรือไม่ มันทำให้เขาอึดอัด เก็บกด ทุกข์ทรมานใจเป็นอย่างมาก เขาปกปิดความรู้สึกตัวเอง ด้วยการแสดงออกทำที่เย็นชา เมินเฉย ไม่สนใจใยดีเธอ และหาวิธีเลี่ยงเธอ ด้วยการแบ่งหน้าที่ให้อินทูกาดูแลตกแต่งคฤหาสน์ ส่วนเขารับผิดชอบงานในไร่

ปารินทร์ทุ่มเทให้กับงานในไร่ และทำงานอย่างหนักมากเหมือนคนบ้า เพื่อจะได้ไม่ต้องฝันถึงเธออีก เพราะเหนื่อยจนหลับสนิท ... งานในไร่อ้อย ซึ่งเขาไม่เคยทำมาก่อนนั้น เขาได้รับความช่วยเหลือจากนายบรรจบ ด้วยการตามคนงานเก่าๆ ที่กระจัดกระจายหลังจากที่อธิภุจตายไปให้กลับมาช่วย เขาได้รับการแนะนำให้สร้างโรงงานผลิตน้ำตาล เนื่องจากมันดีกว่าจะนำอ้อยไปส่งขายให้กับผู้ผลิต เพราะเกาะปาปีไลยก์มีความต้องการน้ำตาลมาก ทุกปีน้ำตาลไม่เคยพอใช้ ทำให้มันมีราคาดีกว่าผลผลิตอื่นๆ

ส่วนทางด้านอินทูกา ปารินทร์จ้างเด็กรับใช้หลายคนรวมทั้งคนสวน มาช่วยเธอในการดูแลคฤหาสน์จากทรุดโทรมเปลี่ยนไปราวกับนครมิตใหม่ สวยงาม มีผู้คนเพิ่มขึ้น มีเสียงพูดคุย เสียงหัวเราะที่เต็มไปด้วยความคึกคัก แต่ทว่าห้วงลึกในจิตใจของอินทูกากลับไม่รู้สึกลึกลับเช่นนั้น นับวันเขาและเธอยิ่งเห็นห่างห่างๆ ที่อยู่บ้านหลังเดียวกัน เธอรู้ว่าเขาพยายามหลบหน้า แต่เธอก็อดคิดถึงเขาไม่ได้ ราวกับว่าคุ้นเคยและสนิทกับเขามาก่อน หล่อนไม่เข้าใจกับความรู้สึกแปลกๆ และพยายามหยุดมันก่อนที่จะเป็นบ้าไปจริงๆ

จนกระทั่งมีเหตุการณ์ที่ทำให้คนทั้งสองได้รับรู้ความรู้สึกอีกฝ่าย และปารินทร์เปิดใจที่จะยอมรับความรู้สึกที่มีต่ออินทุกา เมื่อวันเกิดครบรอบยี่สิบปีของอินทุกามาถึง เขาตั้งใจเตรียมของขวัญวันเกิดให้เธอมันเป็น .. สร้อยไข่มุกสีชมพู ที่ปารินทร์ค่าน้ำลงไปงมหอยนางรมที่อ่าวลึกด้วยตัวเอง เพื่อหาไข่มุกมาทำเป็นสร้อย .. จนทำให้เขาล้มป่วยเกือบเป็นปอดบวม เพราะจากการที่เขาไม่ได้พักผ่อน และยังใช้ร่างกายอย่างหนักในการทำงานที่ไร้อ้อย ขณะที่เธอเฝ้าไข้ปารินทร์ ซึ่งนอนไม่รู้สึกรู้สึกล้วน เธอทุกข์ทรมานใจมาก และเป็นครั้งแรกที่รู้ว่าเธอรักผู้ชายคนนี้นัก มากจนไม่รู้ว่ามีเริ่มหรือสิ้นสุดที่ตรงไหน รู้แต่เพียงว่า หากเขามีอันเป็นไป เธอไม่สามารถมีชีวิตอยู่ต่อไปได้

อินทูกานอนกระสับกระส่าย ด้วยความเป็นห่วง สองวันแล้วที่อินทูกาถูกพวงเงิน.. แม่บ้าน หัวเก่า ก้นไม่ให้เข้าใกล้เตียงปารินทร์ นานเกินความเหมาะสม หลังจากที่ได้รับการยืนยันจากคุณหมอว่าฟื้นซิดอันตราย และจะหายดีในไม่ช้า เธอตัดสินใจแอบเข้าไปดูเขา หลังจากที่แน่ใจว่าทุกคนหลับกันหมดแล้ว ทางฝ่ายปารินทร์รู้แล้วว่าเธอห่วงใยเขา ซึ่งก่อนหน้านี้เขาเข้าใจว่าเธอไม่มีใจให้ และด้วยพิษไข้เขายังนอนจมอยู่ ทำให้ปารินทร์ไม่สามารถด้านความรู้สึกของตัวเองได้ เขาทำตามหัวใจเรียกร้อง เอ่ยปากแกมอ่อนวอนเธอให้ขึ้นมาอนคุดกับเขาบนเตียง และทั้งสองก็ผลอกลับไป จนกระทั่งพวงเงินมาพบเข้าในตอนเช้า ปารินทร์แก้สถานการณ์ ด้วยทำที่ที่ปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ว่าทั้งเขาและเธอตกลงใจแต่งงานกัน ทำให้อินทูกาต้องตกกระไดพลอยโจนไปกับเขา

การแต่งงานมีขึ้น แต่ทว่าไม่เหมือนคนที่รักกัน อินทูกาเจ็บปวดใจ เพราะปารินทร์ได้บอกแก่เธอก่อนการแต่งงานสามวัน ด้วยทำที่ที่เย็นชา ว่าเป็นการแต่งเพียงในนามเท่านั้น เพื่อสะดวกในการหย่า ไม่ได้เกี่ยวข้องกันจริงๆ ทำให้อินทูกาเข้าใจว่าปารินทร์ไม่ได้อยากแต่งกับเธอ แต่เป็นเพราะสถานการณ์ผู้คุมมัด ทั้งๆ ที่รู้เช่นนี้เธอก็ยังแต่งกับเขา เพราะเธอรักเขามาก

แต่ทว่าปารินทร์ รู้ดีอยู่แล้วว่าเขาจงใจมัดอินทูกาให้แต่งงาน ทั้งที่จริงเขาสามารถอธิบายให้พวงเงินเข้าใจสถานการณ์ที่แท้จริงได้ แต่เขาไม่ทำ และยังใช้สถานการณ์บิดเบือนความจริงจนได้ในสิ่งที่ต้องการ คืออินทูกา เพราะเขาไม่สามารถปฏิเสธใจตัวเองได้อีกต่อไป และยอมรับว่าเขารักอินทูกามาก แต่ยอมทำตามใจที่เรียกร้องได้เพียงแค่จดทะเบียน เพราะเขาเป็นห่วงเธอ ไม่อยากหลุมเธอลงไปมากกว่านี้ เธอจะรู้สึกอย่างไร ถ้าวันหนึ่งรู้ว่าได้ขึ้นชื่อว่าเป็นเมียขาดกร ปารินทร์อดนึกห่วงไม่ได้

ในวันแต่งงาน หลังจากเสร็จพิธี เธอเดินหาสร้อยไข่มุกที่หล่นหายไปโดยไม่รู้ตัว ทำให้เธอเจอห้องเก็บของห้องหนึ่ง ซึ่งเธอสงสัยว่ามันถูกลืมไปได้อย่างไร เมื่อตอนบรรณะคฤหาสน์ แต่สภาพจิตใจเธอก็ขำแย้พอที่จะไม่อยากเจอใคร เธอหาซื้ออ่างให้กับตัวเอง โดยการขับรถเข้าไปในเมืองคนเดียว เพื่อเอาสร้อยไข่มุกไปซ่อมตะขอเกี่ยว ขณะที่เธอกำลังรีบร้อนเข้าจอดรถ ที่หน้าร้านจิลเวอรี่ ทำให้เธอเกือบจะชนจิตรานุชเข้า จึงอาสาไปส่งเธอที่พักริโรงแรม

ขณะนั้นเองจิตรานุชขวยโอกาสตอนที่อินทุกาผลอ ขโมยสร้อยไข่มุกที่วางอยู่หน้ารถ อินทุกาเจอจิตรคลิกที่โรงแรม พร้อมกันนั้นก็เอ่ยปากชวนสองพี่น้องถ้ามีโอกาสก็แวะไปพักที่บ้านเธอได้ จิตรคลิกจึงเดินมาส่งเธอที่รถ ขณะเดียวกับที่ ปารินทร์มาเห็นเข้า หลังจากที่เขารู้ว่าอินทุกาขับรถเข้าเมืองไปคนเดียว จึงรีบขับรถตามมา ภาพที่อินทุกากับ จิตรคลิกเดินออกจากโรงแรมด้วยกัน ทำให้เขาโกรธและอดคิดไม่ได้ว่า .. แต่ท้ายสุดเขาก็เชื่อมั่นในตัวเธอ และสัจความโกรธนั้นออกไป แต่ทว่ามันก็ตึกเกินกว่าที่จะกลับ เขาตัดสินใจค้างคืนในเมืองและตั้งใจจะไปปรับต่างหูไข่มุกที่สั่งทำไว้ในตอนเช้า และคิดว่าจะมอบให้เธอ เพื่อเป็นการขอโทษที่ทิ้งเธอให้อยู่คนเดียวในคืนแต่งงาน แต่กลับมาพบจิตรคลิกเอาสร้อยไข่มุกมาขายที่ร้านจิลเวอรี่

เขาจำได้ว่าเป็นเส้นเดียวกับที่ให้อินทุกา ในวันคล้ายวันเกิด เพราะที่ตะขอเกี่ยวเขาทำอักษรภาษาอังกฤษ ไอ เอ็ม แอล ซึ่งย่อมาจาก อินทุกา มาย เลิฟ และจิตรคลิกยังอ้างว่าสร้อยเส้นนี้เป็นของที่คนรักให้ไว้แทนตัวเธอ ทำให้ ปารินทร์ เข้าใจผิดคิดว่าอินทุกามีอะไรกับจิตรคลิก และซื้อคืนกลับมาด้วยราคาสองเท่าของที่ร้านตีราคา

ระหว่างที่อินทุการอคอยปารินทร์ทั้งคืน ทำให้เธอนึกถึงห้องเก็บของ เธอจึงเข้าไปดู เดินตรงไปที่ตู้ไม้ซำรุคเก่าๆ อย่างคุ้นเคย ซึ่งก็อดนึกแปลกใจไม่ได้ว่าเธอรู้ได้อย่างไร มันเป็นความรู้สึกที่วาบขึ้นมาเอง เธอพบภาพเขียน ซึ่งเป็นรูปชายหนุ่มและหญิงสาว แต่ทว่าใบหน้าของผู้เป็นเจ้าของภาพมันทำให้เธอแทบช็อค มันทำให้เธอเข้าใจ กับความรู้สึกแปลกๆ ที่เกิดขึ้นกับคฤหาสน์หลังนี้ และความรู้สึกที่มีต่อปารินทร์ เธอเก็บสิ่งนี้เป็นความลับ โดยที่ไม่มีใครรู้

อินทูกางกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และไม่เข้าใจว่าทำไมปารินทร์ โกรธเธอมากมาย ถึงกับตบหน้าเธอ พร้อมกับประณามเธอว่าเป็นผู้หญิงแพศยา หลังจากที่เขากลับมาถึงบ้านพร้อมกับโยนสร้อยไข่มุกให้เธอ ซึ่งเธอเข้าใจว่าเธอลืมไว้ที่หน้ารถ แต่อินทูกาก็อดทนต่อการกระทำที่ทำร้ายจิตใจของ ปารินทร์ เพราะด้วยความรักที่เธอมีให้เขา

ขณะที่สองพี่น้องชินโนบุกกำลังถึงแตก จิตรานุชคิดแผนการให้พี่ชายเธอ .. จิตรคลกจับอินทูกา เพื่อหวังปกปิด หลังจากทีรู้ว่าเธอเป็นถึงเจ้าของคฤหาสน์และมีฐานะ จึงมาขออาศัยพักกับอินทูกา โดยอ้างว่ามาตามคำเชิญของอินทูกา แต่ก็ไม่ได้เป็นไปตามแผน เมื่อพบว่าอินทูกาแต่งงานแล้ว ส่วนจิตรคลกก็พูดอะไรไม่ออกเมื่อพบว่า คนที่เขาขายสร้อยให้คือ สามีมของหล่อน ขณะที่น้องสาวของเขาโมมมันจากอินทูกา

ทางฝ่ายปารินทร์ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นระหว่างเขากับจิตรคลก และยังไม่ให้การต้อนรับสองพี่น้องเป็นอย่างดี แถมยังประชดอินทูกาด้วยแสดงละครว่าทั้งเขาและเธอรักกันดีต่อหน้าสองพี่น้องนั้น แต่ด้วยความฉลาดของจิตรานุช เธอคู่ออกว่าสองพี่เมียคู่นี้กำลังมีปัญหา เธอจึงใช้จุดอ่อนนี้ เริ่มแผนการยุหย่อยพี่เมียคู่นี้ โดยให้พี่ชายเธอสนิทสนมกับอินทูกา ส่วนเธอคอยเป่าหูปารินทร์ ทำให้ ปารินทร์เข้าใจว่าอินทูกามีใจกับจิตรคลกจริง ส่วนปารินทร์ประชดเธอด้วยการสนิทสนมกับจิตรานุช ที่คอยช่วยวนให้ทำเขา ทำให้ต่างฝ่ายต่างเข้าใจผิดกัน แต่ทว่าไม่สามารถทำให้ทั้งคู่เลิกกันได้ เพราะความรักอันลึกซึ้งที่ทั้งสองผูกพันกันมานานแสนนาน

สองพี่น้องเมื่อเห็นว่าแผนการที่จะทำให้คนทั้งคู่เลิกกันนั้นไม่สำเร็จ และพวกเขาก็ไม่ยอมไปมือเปล่า จึงวางแผนขโมยไข่มุกสีชมพู โดยแอบไปดำน้ำที่ก้นอ่าวตอนกลางคืน เพื่อที่จะงมหายขึ้นมา แต่ก็ถูกจับได้ปารินทร์จึงไล่สองพี่น้องออกไปจากคฤหาสน์ทันทีทำให้จิตรานุชอาฆาตเค้น ที่ถูกปารินทร์ไล่ ออกอย่างกับหมูกับหมา

ทางฝ่ายอินทูกา.. เธอมักจะเข้าไปร้องไห้คนเดียวในห้องเก็บของเสมอๆ เธอใช้ภาพเขียนนั้นคอยปลอบประโลมใจตัวเองตลอดมา วิทย์ซึ่งจงรักภักดีต่อนาย ไม่สามารถทนเห็นอินทูกาต้องเจ็บช้ำอีกต่อไปได้ จึงตัดสินใจคุยกับปารินทร์ แต่ก็ทำให้วิทย์อึ้งและโกรธมากที่กล่าวหาว่าอินทูกามีใจให้ชายอื่น ซึ่งเป็นขณะเดียวกับที่อินทูกาเดินเข้ามาได้ยิน ทำให้เธอเข้าใจสาเหตุ ที่ปารินทร์ทำร้ายจิตใจเธอต่างๆ นานา

เธอไม่สามารถรับได้ต่อข้อกล่าวหาที่เสียใจอย่างไรก็ดี วิ่งออกไปนอกคฤหาสน์ท่ามกลางสายฝน ส่วนปารินทร์วิ่งตามไปด้วยความเป็นห่วง เป็นเวลาเดียวกับที่ฟ้าผ่าลงมาระหว่างคนทั้งสอง ทั้งคู่ได้รับบาดเจ็บ ส่วนอินทูปาทาบอด ปารินทร์เสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น พยายามให้กำลังใจเธอ และหวังว่าเธอจะมองเห็นได้อีกครั้ง หลังจากที่คุ้นห้อมแจ้งว่ามันเป็นการบอดชั่วคราว สามารถกลับมามองเห็นได้ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะเมื่อไร ช่วงเวลานี้เองที่ทำให้ทั้งคู่มีโอกาสปรับความเข้าใจกัน

อินทูปาได้รู้ความรู้สึกที่แท้จริงของปารินทร์ แต่เธอไม่สามารถที่จะปักใจเชื่อได้ เพราะสิ่งที่เขาแสดงออกมันไม่บ่งบอกว่ารักเธอเลย แต่กลับตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง จนกระทั่งได้รับการยืนยันเมื่อได้รับนาฬิกาพก.. ของรักที่เธอได้ให้อีกจากก่อนจากกัน ซึ่งเธอพยายามหามันเมื่อมาถึงคฤหาสน์นี้ เธอแทบไม่อยากเชื่อเลยว่ามันอยู่กับปารินทร์ แล้วมาไกลถึงเพียงนี้ ยังได้เจอคนบ้านเดียวกัน และปารินทร์ยังเป็นคนที่ฆ่ากุศล ทำให้เธอรอดพ้นไม่ต้องแต่งงานกับโกศัลย์ เพราะ โกศัลย์มัวแต่ออกตามล่าคนที่ฆ่าพ่อ

หลังจากที่ทั้งคู่เข้าใจกันดี รักอันโหยหาที่ต่างฝ่ายต่างรอคอยมานานแสนนาน ก็มีมีความสุขสมหวังเป็นของมันและกัน อินทูปานึกถึง ภาพเขียน ความลับระหว่างเธอและปารินทร์ ปารินทร์อึ้งเมื่อเห็นภาพนั้น มันเป็นภาพชายหนุ่มหญิงสาว ที่เหมือนเขาทั้งคู่ยังกับ โขกมาจากพิมพ์เดียวกัน ซึ่งอินทูปาคิดว่าชายหญิงในภาพ คือเธอและปารินทร์ในอดีตชาติ และด้วยความรู้สึกที่เธอคุ้นเคยที่นี่ เหมือนรอคอยอะไรบางอย่าง รวมทั้งความรู้สึกที่จำปารินทร์ได้ ในวันแรกที่เธอพบเขา มันยิ่งทำให้เธอแน่ใจ

แต่ทว่าปารินทร์ปฏิเสธที่จะยอมรับและจะไม่ยอมรับตลอดไป ว่าคนในภาพคือเขาและเธอ รวมทั้งความรู้สึกของอินทูปา เพราะสักๆ เขากลัวว่าจะเป็นเหมือนอดีต ที่ต้องทุกข์ทรมานเพราะสูญเสียหญิงที่รักไป หลังจากแต่งงานเพียงสามเดือน ทำให้เขาอดนึกย้อนไม่ได้ ... ที่ไปพบยายแก่คนหนึ่งเข้า หล่อนตื่นตระหนกเมื่อเห็นเขาทำท่าราวกับเห็นผี และร้องเรียกเขาว่า ..เจ้าเกาะ เมื่อเข้าไปสอบถาม จึงทำให้รู้เรื่องราวของเจ้าของคฤหาสน์ และต้องอิงไปเมื่อ เจ้าเกาะชื่อ **สิงห์ ส่วนภรรยาชื่อ แสงจันทร์ ..คุณหญิงแสงจันทร์ เพราะ**
ปารินทร์ แปลว่า สิงห์ อินทูปา แปลว่า แสงจันทร์ นี่เป็นเหตุที่ปารินทร์ไม่สามารถจะทำได้ยินยอมรับได้ มันต้องแตกต่าง ประวัติศาสตร์ต้องไม่ซ้ำรอย

ทางฝ่ายโกศัลย์ .. ตลอดสี่ปีนี้ไม่ได้คิดการอื่นเลย นอกจากออกตามล่าปารินทร์ จนมาถึงเกาะปาปิไลก์ และได้มาพบกับจิตราณุช ทำให้รู้ว่าทั้งปารินทร์และอินทุกาอยู่ที่นี้ แกรมมันสองคนยังแต่งงานกันด้วย ยิ่งสร้างความเคืองแค้นให้กับ โกศัลย์มากขึ้นอีก ทางฝ่ายจิตราณุชเจ็บแค้นปารินทร์ หวังจะแก้แค้นสองฝั้วเมื่อยเมื่อมีโอกาส พอตีมาเจอโกศัลย์เข้า จึงอาสาพามาที่คฤหาสน์

สิ่งที่ทั้งคู่ประหวั่นใจก็เกิดขึ้น .. วันนี้เป็นวันที่ปารินทร์และอินทุกาแต่งงานครบสามเดือน แต่ใจที่ไม่ยอมรับเรื่องราวในอดีต ทำให้ปารินทร์ประมาท ที่จะปกป้องไม่ให้อดีตซ้ำรอย เมื่อโกศัลย์ปรากฏตัวที่คฤหาสน์ แต่ด้วยความช่วยเหลือของผู้หมวดสันติราษฎร์และสุรวุจ ที่ติดตามโกศัลย์มาถึงที่นี่ ทำให้ไม่มีใครเสียชีวิต นอกจากโกศัลย์ วิทยกับอินทุกาถูกยิงบาดเจ็บ ปารินทร์รอด ส่วนจิตราณุชและจิตรดิถถูกจับเข้าคุกด้วยข้อหาหลอกลวงต้มตุ๋น

เรื่องร้ายต่างๆ ผ่านผ่านไป อินทุกากลับมามองเห็นได้อีกครั้งหนึ่ง ส่วนปารินทร์ที่มีคดีข้อหาฆ่าคนตาย ก็เป็นอิสระ เพราะผู้หมวดสันติราษฎร์ เถงเรื่องว่าไม่มีร่องรอยของคนร้าย ทำให้ไม่สามารถตามจับได้ ทั้งอินทุกาและปารินทร์ต่างมีความสุขท่ามกลาง ความรักและความอบอุ่นพร้อมหน้าพร้อมตา ทั้งพ่อแม่ของอินทุกา พ่อแม่ของนิรชา เม่น มาลัย ละม่อม และพยานรักตัวน้อยๆ ระหว่างเขาและอินทุกา

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่า... ความรักความผูกพันที่มีตั้งแต่อดีตชาติ แต่เมื่อต้องมีอันเป็นไปทำให้ต้องถึงแก่กรรมก่อนเวลาอันควร ทำให้ความผูกพันนั้นตามมาให้รู้สึกผูกพันอีกเมื่อได้มายังสถานที่เดิม พบคนเดิม และได้รับคนรักคนเดิมตามที่จิตผูกพันต่อกันมา

ความรักมีอานุภาพที่ยิ่งใหญ่จริงๆ นะ.